

Kedves Testvérek!

Az évközi huszadik vasárnapon egy olyan evangéliumi szakasz hangzik fel, amelynek nyelvezete és tartalma sokszor nézeteltérésre adott okot az értelmezők között az egyházatyák korától egészen a mai biblikus tudományokig. Jézus itt mintha nehézkesen fejezné ki magát. Mintha a mi nyelvünk, szavaink alkalmatlanok lennének arra, hogy valóban elmondja, amit szeretne. Sokszor fordul elő velünk is, amikor egy-egy élményt akarunk elmondani barátunknak, akkor úgy fogalmazunk, hogy ehhez kevés a szó! Ezt nem tudom igazában leírni, nem azért mert nem vagyok elég okos, hanem a szavak valahogy sivárak hozzá. Át kellene élnie, hogy igazában fogalma legyen róla a másik embernek. Ha beszélünk róla, akkor sokszor vagyunk úgy, hogy minden mondatot elkezdünk magyarázni, mert száraznak, vagy talán nem pontosnak véljük. Az első négy mondatnál így vagyunk ennél a szentírási résznél.

Másrészt nagyon sokszor, főleg akik tizenéveseket nevelnek, élük át, hogy szinte egyik napról a másikra összeomlik mindaz, ami nevelésként eddig sikeres volt. A szülők tanácstalanul állnak, amikor leányuk vagy fiuk egyik napról a másikra rombolja le az eddigi gátaikat, mert másként szeretne viszonyulnia a dolgokhoz. Úgy érezzük, hogy felelőtlenek, pedig csak saját döntést szeretnének hozni, hogy életüket alakítsák. Van-e hozzá türelmünk és van-e bátorságunk, hogy megértsük őket, hogy segítsük abban, hogy valóban a felelős döntést meghozzák, hogy az életük későbbi szakaszában, tudjanak ahhoz értékekhez fordulni, amit ebben az időben képviseltünk, amit talán nyilvánosan meg is tagadtak. Mégis felnőtt életükben fontos lesz számukra. Jézus Krisztus ebben a beszédben mintha erre figyelmeztetne.

„Azért jöttem, hogy tüzet gyújtsak a földön.” A tűz a mai keresztény emberben szinte önkéntelenül is a Szentlélek képzetét kelti, s ez nem véletlen, hisz a Lélek lángnyelvek alapján szállt le az első Pünkösdkor az apostolokra. Ugyanakkor az is igaz, hogy Jézus küldetése bevégzése után elküldi a Szentlelket, s ezt már előre így ígéri meg: „Jobb nektek, ha elmegyek, mert ha nem megyek el, akkor nem jön el hozzátok a Vigasztaló. Ha azonban elmegyek, akkor elküldöm.” Fogalmazza meg János evangélista. Ugyan akkor, ha az evangéliumi szövegrész egészét vesszük, és szem előtt tartjuk a második felét az evangéliumi szakasznak, amely megoszlásról és harcról, széthúzásról és szakadásról szól.

Ebben a tűzben az üldözést, a harc, a szenvedés és a vértanúság tüzeit is látnunk kell. Ebben a tűzben látnunk kell a világosság tüzeit is. A számtalan kérdés, vágy, tapasztalat, ismeretek kusza szövevénye között a fény mutatja a kiutat? Milyen új utakat, új megoldásokat kell keresnünk, hogy eleget tegyünk a keresztény munkánknak, mire kaptunk talentumokat. A tűz a mi életünknek is része, sok régi módszert felperzseli, és azt szeretné, ha a bennünk levő tűz után, a kegyelem újra építené mi keresztény jövőnket.

„Mi mást akarnék, mint hogy lángra lobbanjon?” Jézusnak ez a kérdése mintha nyomatékossítaná az előző mondatot: eljöttem meghirdetni az Evangéliumot s megváltani az embereket; mi más lenne hát most a szándékom, mint hogy ez az ügy elinduljon, lángba borítsa az egész világot? Érthetjük ez alatt a Szentlélek lángját, de azon lángokat is, amelyek mindenütt felcsapnak, ahol a kereszténység megjelenik, s szembeszállva az embertelenséggel, bűnnel, rosszal, meghirdeti az Evangéliumot.

Az afrikai szavannákon a perzselő nyár végén egy kis szikra hirtelen leégeti az egész szavannát, hogy azután az eljövő esőben, szinte a kopár földön újra sarjadjon a növényzet és ne akadályozza, a megmarad elszáradt kórók sokasága. Hanem a friss hajtás üdén indulhasson és álljon az állatok rendelkezésre.

Jézus is valami új lehetőséget, reménységet, küldetést vár tőlünk, és ezért égeti le körülöttünk időnként a megkövesedett hagyományokat, hogy módunk legyen újraépíteni.

Akarjuk, a jót, az értéket, ami valóban alakítaná az életünket. Ezért szükséges, hogy újra lángra lobbanjon életünkben a Szentlélek lángja és építse az új életet.

„Keresztséggel kell megkereszteltetnem.” Ez a mondat azért érdekes, mert Jézus ekkor már maga mögött tudja a Jordánban való megkeresztelkedést – most mégis úgy beszél a keresztségről, mintha még előtte állna. Ez pedig valóban így is van, hiszen János keresztsége csak a víz keresztsége volt. Az igazi keresztség ennél többet jelent. Igazi jelentésére maga Jézus világít rá, amikor a Zebedeus fiak anyja azt kéri, hogy gyermekei Jézus jobbján és balján ülhessenek. A Megváltó ekkor így válaszol nekik: „Nem tudjátok, mit kértek. Készen vagytok rá, hogy igyatok a kehelyből, amelyből majd én iszom, vagy a keresztséggel, amellyel én megkeresztelkedem, ti is megkeresztelkedjete?” (Mk 10,38) Már világosan láthatjuk, hogy az igazi keresztség Jézus számára szenvedése, halála és feltámadása.

Mi is így keresztelkedünk meg, ez részesedésünk Krisztus halálában; majd felemelkedünk onnan, ez részesedésünk Krisztus feltámadott életében. Ezért írja Pál a római levélben: „A keresztségben ugyanis eltemetkeztünk vele együtt a halálba, hogy miként Krisztus az Atya dicsősége által feltámadt a halálból, úgy mi is az élet újdonságában járjunk. Mert ha halálának hasonlóságában egybenőttünk vele, úgy leszünk feltámadásában is.”

„Mennyire várom, hogy ez beteljesedjék!” Jézus itt adja jelét, hogy ami vele történni fog – szenvedése és keresztre feszítése – nem a sors játéka, nem a vak végzet, hanem saját szabad döntése, amellyel felvállalja mindezt az emberek megváltásáért. Ezért láthatjuk nem egy középkori festményen, hogy a keresztre feszítéskor Jézus egy létrán maga megy föl a keresztre – jeleként annak, hogy ami történik, azt ő szeretetéből történik: az Atya és az emberek iránti elkötelezettségből teszi.

Kiket kellene az 1950-es évekből vértanúvá nyilvánítani, boldoggá avatni, mint Bódi Máriát, hogy mi és a mai fiatalok is érezzék, hogy nem volt olyan könnyű! Őrzünk ilyen emlékeket! Akár a családban. Akár környezetünkben? Ápoljuk, vagy a jó mellett elmegyünk, észre sem vesszük!

Itt emelkedhetünk be mi magunk is a Jézus gondolatába, hiszen mi is az Egyház, s azon keresztül mi is Krisztus tagjai vagyunk. Szentlélek tüzén át kapcsolódhatunk be, amelyet az evangéliumi szellem gyújt a föld színén. Mesterünk ott jár előttünk, velünk van és hív bennünket is. S ha ő ily nagy szeretettel mondott minderre igent, mi sem tehetünk másként!

De figyeljünk Kozma László költő figyelmeztetésére, aki jól megfogalmazza ennek gondját:

A kegyelmet egészben kapod,
Átélheted, vagy elutasíthatod,
De nem választhatsz töredék-hitet:
Lerombolod, ha föl nem építed.

A tűz mindent eléget, mindent újra kell építeni. Ebben a költő tanácsára kell figyelni:

A kegyelmet egészben kapod,
Átélheted, vagy elutasíthatod,
De nem választhatsz töredék-hitet:
Lerombolod, ha föl nem építed.

Amen!